

EDVARD GRIEG'S KONCERT

Torsdag den 11te Oktober 1877 Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Assisterende:

Fru Nina Grieg, Hr. Adolf Blomberg, Hr. Ingolf Schiøtt,
Hr. Lauritz Grimstad, flere Amatører, Kvartetten „Concordia“
samt Dame- og Herrekor.

1. *Mozart.* Sonate (F-Dur) for Piano, med Piano secondo comp. af Edv. Grieg (Manuscript).
a) Allegro, b) Andante, c) Rondo.
2. a) *Rubinstein.* Es blinkt der Thau. } Romancer.
b) *Schumann.* Frühlingsnacht. }
3. *Kjerulf.* „Serenade ved Strandbredden“ for Tenor Solo og Damekor med Piano.
4. *Schumann.* „Zigeunerliv“ for Kor og Soli, med Piano.
5. *Grieg.* a) Med en Primulaveris }
b) Jeg rejste en dejlig Sommerkvæld . . } Romancer (ny).
c) Med en Vandlilje . . }
6. *Grieg.* Norske Folkeviser, frit behandlet for Baryton Solo med Quartet.
a) Fantegutten
b) Jeg lagde mig saa sildig. } (ny Manuscript).
c) Bådn-Låt (Humoreske). }
7. *Grieg.* „Landkjending“ for Mandskor, Baryton Solo og Orgel.

Pianoforter fra L. Neufeld, Berlin (Grieg & Søns Magasin).

ADGANGSTEGN.

Es blinkt der Thau.

(G. v. Boddien.)

Es blinkt der Thau in den Gräsern der Nacht,
der Mond zieht vorüber in stiller Pracht,
die Nachtigall singt in den Büschen;
es schwebt über Wiesen im Dämmerchein,
der ganze Frühling duftet hinein;
wir beide wandeln dazwischen.

O Lenz, wie bist du so wunderschön!
In dem blühenden Rausch dahin zu geh'n,
am Arm seine zitternde Liebe,
mit dem ersten Kuss in den Himmelraum
und fest zu glauben im thörichten Traum,
dass es ewig, ewig so bliebe!

Frühlingsnacht.

(Eichendorff.)

Über'm Garten durch die Lüfte
hört' ich Wandervogel ziehn,
das bedeutet Frühlingsdüfte,
unten fängt's schon an zu blühn.
Jauchzen möcht' ich, möchte weinen,
ist's mir doch als könnt's nicht sein;
alte Wunder wieder scheinen
mit der Mondesnacht herein.
Und der Mond die Sterne sagen's
und im Traume rauscht der Hain,
und die Nachtigallen schlagen's:
„sie ist deine, sie ist dein!“

Liebesfrühling mir im Herzen
blühet auf in voller Pracht,
und der bangen Seele Schmerzen
schwinden wie des Winters Nacht.
Ist's des Lenzes Zauberwallten,
ist's der Frühling in der Brust,
zu der Jugend Traumgestalten
treibt mich nie gekannte Lust.
Süsse Hoffnung, neue Lieder
schleichen mir im Herzen ein,
und vom Himmel tönt's hernieder:
„sie ist deine, sie ist dein!“

Serenade ved Strandbredden.

(Chr. Winther.)

Sangeren:

Hytten er lukket, Natten er stille.
Lyset ei glimter bag Vinduets Glar.
Bølger mens let imod Stranden I trille,
ak, om I vilde synge og spille?
Tonerne til hendes Hjerte I bar.

Bølgerne:

Sagtelig glidende henover Strand
langsomt strømmende,
vil vi det drømmende
Hjerte indlulle så sødt som vi kan.

Sangeren:

Mon hun vil ane, hyllet i Slummer
ham som har vækket den smigrende Klang!
Sværmede Drømme Hjertet nu rummer,
Smerter og Kummer flyr og forstummer —
liflige Billeder skaber min Sang.

Bølgerne:

Evigt omskiftende Rhythmer og Gang
let og spøgende,
Billed forøgende
velte vi hen mod den duftende Vang.

Sangeren:

Brændende Længsel, smeltende Klage
flettes i bævende Toner til Krands.
Huldt gennem Drømmenes Rige de drage
frem og tilbage, kjærligt forjage
Tågen, der dølger dig Stjernernes Glands.

Bølgerne:

Åbnende Favnen så smidig og glat,
langt udrækkende
Længsel opvækkende
hviske vi hende et saligt Godnat!

Zigeunerliv.

(Efter Em. Geibel.)

Dybt inde i Skoven bag skyggende Bøg
det rører sig, rasler, der stiger en Røg,
og Flammen, der blaffer for Aftenens Vind,
om brogede Skikkelser spreder sit Skin.

Der færdes Zigeunernes vandrende Flok
med funklende Øie, med flagrende Lok,
opammet ved Nilens det hellige Vand
og brunet af Spaniens Solsommerbrand.

I Græsset ved Skin af den luende Ild,
der lejrer sig Mændene dristig og vild,
og Kvinderne sysle med Måltidets Skik,
og fylde Pokalen med glødende Drik.

Og Sange og Sagn går i Kredsen nu rundt,
oplevet og digtet i brogede Bundt.
De Gamle fortælle om Varsler og Død,
om magiske Ord mod Fare og Nød.

Sortsøiede Piger begynde en Dands
mens Faklerne flamme i luerød Glands.
Guitarren sig blander med Cymbelens Klang,
og Dandsen går stedse i vildere Sprang.

Da hvile de, mattet af natlige Rus,
de dysses i Slummer af Bøgenes Sus.
Og det, de forlode, det sydlige Hjem,
i lokkende Drømme da favner det dem.

Dog straks når oprinder det østlige Skjær,
da bortflygter Drømmenes luftige Hær.
Snart Muldyret sadles til Vandring igjen,
og bort drager Skaren, hvem siger hvorhen?

Med en Primulaveris.

(John Paulsen).

Du Vårens milde, skønne Barn,
tag Vårens første Blomme
og kast den ej, fordi du ved,
at Somrens Roser komme.

Ak, vist er Somren lys og smuk
og rig er Livets Høst,
men Våren er den dejligste
med Elskovs Leg og Lyst.

Og du og jeg, min ranke Mø
står jo i Vårens Rødme.
Tag da min Blomst, men giv igjen
dit unge Hjertes Sødme.

Jeg rejste en dejlig Sommerkvæld.

(John Paulsen).

Jeg rejste en dejlig Sommerkvæld
igjennem en ensom Dal.
Så blankt stod Fjeldet ved Solfaldstid
og blå var Fjorden og grøn hver Lid,
mens Sommerluften
og Birkeduften
strøg om mig blid.

En rankvokst Jente med røde Bånd
om Flettens vægtige Guld,
på Vangen sad med sit Strikketøi.
En Flok af Gjeder om hende fløj,
Den Vogter stille,
mens Elv og Kilde
gled uden Støj.

Hvad mon hun tænkte, den Jente rank
i Somrens drømmende Kvæld?
Alene, ene i Dalen trang!
Mon Længslen ej over Fjeld sig svang?
Tys, Luren svarer!
Mod Fjeldet farer
En Vemods Klang.

Med en Vandlilje.

(H. Ibsen).

Se, Marie, hvad jeg bringer,
Blomsten med de hvide Vinger.
På de stille Strømme båren
svam den drømmetung i Våren.

Vil du den til Hjemmet vie,
fæst den på dit Bryst, Marie;
bag dens Blade da sig dølge
vil en dyb og stille Bølge.

Vogt dig, Barn, for Tjernets Strømme.
Farligt, farligt der at drømme!
Nøkken lader som han sover; —
Liljer leger ovenover.

Barn, din Barm er Tjernets Strømme.
Farligt, farligt der at drømme —
Liljer leger ovenover; —
Nøkken lader som han sover.

Fantegutten.

Den Ti e skuld' te Kungsrø å fri
då sette e burt Fillehuva mi,
Fela å Huva tok dei te se,
Hundanne skjikka dei ette me.
Gla va no e åt Briskehaugen kom,
der må du tru e fridde mit Rum!

Jeg lagde mig så sildig.

Jeg lagde mig så sildig alt sent om en Kvæld
jeg vidste ingen Kvide til at have,
så kom der da Bud ifra Kjæresten min,
jeg måtte til hende vel fare. —
Ingen har man elsket over hende.

Båd n-Låt.

(Humoreske).

Brumbraskön i Bumba,
Katten slær uppå Trumma,
o firö Mysa dei gå i Dans
so heilö Jore ho dundra.

Katta sat uppå Take
tala te sine Dötta:
Kor sko me o Vetén vera,
me frjösö på vore Föta.

Me sko rejsö te Danemark
o kjöpö Sko för ei heilö Mark,
trine, trine, trine, trine,
trine Pepar o Ködn.

Landkjending.

(B. Bjørnson).

Og det var Olav Trygvason,
stævned over Nordsjø fram
op mod sit unge Kongerige,
som ikke vented ham.
Fik han så første Synet:
„Hvad er dette for Mur i Havbrynet?“

Og det var Olav Trygvason,
Landet syntes ganske stængt,
alle hans unge Kongelængsler
fölttes mod Klippen sprængt,
indtil en Skald opdaged
hvide Kupler og Spir i Skylaget.

Og det var Olav Trygvason,
syntes, han med engang så
gråsprængte, gamle Tempelmure,
snehvide Hvælv derpå.
Længtes han da så såre
med sin unge Tro stå indenfore.

Landet sig åbned, Vår der var,
durende af Fossebrus,
Stormvejr og Havdøn rundt omkring dem,
sælsom var Skogens Sus.
Orgler og Klokker høertes,
Kongen så sig om, Kongen henførtes:

Her er Grunden,
funden, funden,
Tempelhvælvet
trødser Helved!
„Ånden bæver,
Hjertet fyldes,
her den Største
kun kan hyldes!
Gid min Tro stå
stærk som Grunden,
stige ren som
Jøkelrunden,
Ånden nå
Naturens Højde
fyldt af Ham
som sammenføjde!“

Olavs Bøn vi
Alle tage
nu som da og
alle Dage:
„Ånden bæver,
Hjertet fyldes,
her den Største
kun kan hyldes!
Gid min Tro stå
stærk som Grunden,
stige ren som
Jøkelrunden,
Ånden nå
Naturens Højde
fyldt af Ham,
som sammenføjde!“